

UNA RUTINA PARTICULAR

Per Rosa M. Sánchez

Són les 8 i vint del matí d'un dilluns de novembre quan entro al hall de l'estació de Granollers. El meu primer gest és aixecar el cap per mirar les pantalles amb l'horari previst del meu **tren** destinació Barcelona. Afortunadament, només porta un retard de 6 minuts. Em poso en fila per travessar el torn i surto a les andanes, on un formiguer de persones es mou en totes direccions, pura rutina. Baixo el pas a nivell per accedir a la meva via, sortejant tothom qui ve en direcció contrària pujant les escales. Un cop arriba el tren, la gent s'apinya a les portes, ansiosa del més preuat: un seient que els faci el trajecte més confortable. En arribar a l'estació de Passeig de Gràcia, la sortida a Pau Claris congrega un nou exèrcit ben alineat per validar el bitllet. L'escala mecànica em promet un cel a tocar a mesura que ascendeixo. En sortir al carrer, la promesa d'oxigen es veu ofegada pel xoc de clàxons, motors i una perforadora esmerçada en una de les múltiples obres de la gran urb.

Enfilo el carrer Pau Claris. El cel es plom, així que busco consol en els arbres de fulles verdes perennes. A la dreta, l'aparador de la **llibreria Documenta** exhibeix una gran casa de cartró sobre la qual reivindiquen el dret a l'habitatge amb una pregunta: "On llegirem si no tindrem llar on llegir?". Al seu costat, un dels finestrals de la botiga **Punto Luz** desfà tota serietat amb el disseny de llums de sobretaula que semblen xupa-xups gegants. El taronja és tan divertit!

Continuo el xamfrà de la mà del carrer València fins trobar-me **La Casa Elizalde**. Aquest espai cultural em convida a entrar a través dels seus amplis porticons oberts i el reclam d'esbarjo assegurat al seu pati del fons. Sé que no m'he d'aturar i passo de llarg, però la meva vista continua buscant bellesa per les alçades. En arribar a Roger de Llúria, la troballa no decep: allà s'alcen poderoses les **Cases Josefa Villanueva**. Els seus preciosos balcons de pedra oberta estan coronats amb una agulla esvelta on els llamps aniran a dormir. Són cases que bressolen.

Giro a l'esquerra, sempre carrer amunt, i un nou **edifici modernista** em regala unes delicades galeries de ferro forjat. Em pregunto si habitar un edifici històric suma consciència als seus residents, consciència de ser part d'una història centenària que ells continuen escrivint. I torno a mirar les galeries de vitralls florits, des d'on jo em faria un racó de pensar i de llegir.

A pocs passos arribo a la **botiga Turkestan**, que congrega kilims, jajims i tot tipus de catifes de manufactura purament artesanal. Un delicat aparador decorat amb magranes dota la botiga de plasticitat artística. Tinc el dubte si en els seus 111 anys d'història hauran venut la catifa màgica d'Aladí o la de Sherezade.

Giro a la dreta al carrer Mallorca i allà tinc la **casa Thomas**, obra del reputat arquitecte modernista Lluís Domènech i Montaner. En ella va combinar en un mateix edifici habitatge i negoci familiar, en aquest cas la Fototípia Thomas, una de les empreses gràfiques més importants de l'Estat. No arribo a entretenir-me en el festival ornamental de la façana, perquè em quedo atreta per les cadires que pengen simpàtiques de l'aparador que avui acull la reputada botiga d'interiorisme Cubiñá. I enllaçant amb les cadires cap per avall, camino transportada a l'escenari del mític Charlie Rivel: ell sí que era pura simpatia.

Tot seguit, giro a l'esquerra per pujar pel carrer Bruc i m'apropo a la **farmàcia** de la Llic. Magda Cortés per comprar crema de llavis. La dependenta és una persona afable, discreta en els gestos i, alhora, del tot anòmala. La seva excepcionalitat rau en un sol tret: el seu front alt, despullat inusualment de cabell, exageradament ample com el de la duquesa d'Urbino pintada per Piero della Francesca. Aquesta dependenta, en ple Renaixement, hagués anat a la moda de les que eren considerades dones intel·ligents; però ara, en ple segle XXI, té senzillament un físic insòlit que hipnotitza.

Surto de la farmàcia estrenant el labial i un **nou edifici** al 127 del carrer Bruc em reclama. La façana pintada de tènues colors pastís en verd i beix, decorada amb preciosos motius florals, s'embranca amb l'arbre de la vorera que s'enfila delirós de socialitzar amb aquells balcons de xocolata. Els joves branquillons

volen arribar fins a l'enreixada cresteria, però encara els hi falta una última estirada.

Arribo a Diagonal i la meva expectació no té aturador, perquè després de tot el què he anat trobant pel camí, bé podria aparèixer Harry Potter, en ple torneig de Quidditch, sobrevolant la fantasiosa **Casa de les Punxes**. Ni els maons vermells vestits amb flors de pedra clara ni la filigrana reixada dels balcons poden competir amb les sis majestuoses torres coronades per agulles còniques que doten l'edifici d'una atmosfera misteriosa. Intento calibrar si la distància entre les seves torrasses i les de la Sagrada Família permeten una bona cursa voladora, però en girar el carrer Rosselló la frondositat dels arbres no em deixa veure ni tan sols una grua de la basílica.

Desisteixo de la meva curiositat i giro el carrer Girona, on una munió de nens xerraires fan cua a la porta dels **Cinemes Girona**. Una dona gran, menuda, de trets asiàtics, se'ls mira encuriosida aturada a un lateral de la vorera i jo, alhora, miro el quadre sencer, i penso en la sort que té tota aquesta colla per estar un dilluns, de bon matí, a punt d'entrar a veure una bona pel·lícula.

Travesso Còrsega i l'estretor del carrer Milà i Fontanals m'anuncia que entro en el barri de Gràcia. Admiro com la façana de color teula de l'edifici d'**oficines Fabrick** saluda presumida als veïns. Giro el carrer Santa Eulàlia i entro al portal nº 5, acotxada per una delicada música de jazz que m'acarona. Pujo fins el primer pis i obro la porta del despatx, on l'equip em rep sense entendre per què somric tant. De fet, només són les 9 i vint del matí, d'un dilluns de novembre de cel de plom.

UNA RUTINA PARTICULAR

Són les 8 i vint del matí, d'un dilluns de novembre, quan entro al hall de l'estació de Granollers. El meu primer gest és aixecar el cap per mirar les pantalles amb l'horari previst del meu **tren** destinació Barcelona.

Afortunadament, només porta un retard de 6 minuts. Em poso en fila per travessar el torn i surto a les andanes, on un formiguer de persones es mou en totes direccions, pura rutina. Baixo el pas a nivell per accedir a la meva via, sorteiant tothom qui ve en direcció contrària pujant les escales. Un cop arriba el tren, la gent s'apinya a les portes, ansiosa del més preuat: un seient que els faci el trajecte més confortable.

En arribar a l'estació de Passeig de Gràcia, la sortida a Pau Claris congrega un nou exèrcit ben alineat per validar el bitllet. L'escala mecànica em promet un cel a tocar a mesura que ascendeixo. En sortir al carrer, la promesa d'oxigen es veu ofegada pel xoc de clàxons, motors i una perforadora esmerçada en una de les múltiples obres de la gran urb.

Enfilo el carrer Pau Claris. El cel es plom, així que busco consol en els arbres de fulles verdes perennes. A la dreta, l'aparador de la **llibreria Documenta** exhibeix una gran casa de cartró sobre la qual reivindiquen el dret a l'habitatge amb una pregunta: "On llegirem si no tindrem llar on llegir?".

Al seu costat, un dels finestrals de la botiga **Punto Luz** desfà tota serietat amb el disseny de llums de sobretaula que semblen xupa-xups gegants. El taronja és tan divertit!

Continuo el xamfrà de la mà del carrer València fins trobar-me **La Casa Elizalde**. Aquest espai cultural em convida a entrar a través dels seus amplis porticons oberts i el reclam d'esbarjo assegurat al seu pati del fons. Sé que no m'he d'aturar i passo de llarg, però la meva vista continua buscant bellesa per les alçades.

En arribar a Roger de Llúria, la troballa no decep: allà s'alcen poderoses les **Cases Josefa Villanueva**. Els seus preciosos balcons de pedra oberta estan coronats amb una agulla esvelta on els llamps aniran a dormir. Són cases que bressolen.

Giro a l'esquerra, sempre carrer amunt, i un nou **edifici modernista** em regala unes delicades galeries de ferro forjat. Em pregunto si habitar un edifici històric suma consciència als seus residents, consciència de ser part d'una història centenària que ells continuen escrivint. I torno a mirar les galeries de vitralls florits, des d'on jo em faria un racó de pensar i de llegir.

A pocs passos arribo a la **botiga Turkestan**, que congrega kilims, jajims i tot tipus de catifes de manufactura purament artesanal. Un delicat aparador decorat amb magranes dota la botiga de plasticitat artística. Tinc el dubte si en els seus 111 anys d'història hauran venut la catifa màgica d'Aladí o la de Sherezade.

Giro a la dreta al carrer Mallorca i allà tinc la **casa Thomas**, obra del reputat arquitecte modernista Lluís Domènech i Montaner. En ella va combinar en un mateix edifici habitatge i negoci familiar, en aquest cas la Fototípia Thomas, una de les empreses gràfiques més importants de l'Estat. No arribo a entretenir-me en el festival ornamental de la façana, perquè em quedo atreta per les cadires que pengen simpàtiques de l'aparador que avui acull la reputada botiga d'interiorisme Cubiñá. I enllaçant amb les cadires cap per avall, camino transportada a l'escenari del mític Charlie Rivel: ell sí que era pura simpatia.

Tot seguit, giro a l'esquerra per pujar pel carrer Bruc i m'apropo a la **farmàcia** de la Llic. Magda Cortés per comprar crema de llavis. La dependenta és una persona afable, discreta en els gestos i, alhora, del tot anòmala. La seva excepcionalitat rau en un sol tret: el seu front alt, despullat inusualment de cabell, exageradament ample com el de la duquesa d'Urbino pintada per Piero della Francesca. Aquesta dependenta, en ple Renaixement, hagués anat a la moda de les que eren considerades dones intel.ligents; però ara, en ple segle XXI, té senzillament un físic insòlit que hipnotitza.

Surto de la farmàcia estrenant el labial i un **nou edifici** al 127 del carrer Bruc em reclama. La façana pintada de tènues colors pastís en verd i beix, decorada amb preciosos motius florals, s'embranca amb l'arbre de la vorera que s'enfila delirós de socialitzar amb aquells balcons de xocolata. Els joves branquillons volen arribar fins a l'enreixada cresteria, però encara els hi falta una última estirada.

Arribo a Diagonal i la meva expectació no té aturador, perquè després de tot el què he anat trobant pel camí, bé podria aparèixer Harry Potter, en ple torneig de Quidditch, sobrevolant la fantàsica **Casa de les Punxes**. Ni els maons vermells vestits amb flors de pedra clara ni la filigrana reixada dels balcons poden competir amb les sis majestuoses torres coronades per agulles còniques que doten l'edifici d'una atmosfera misteriosa. Intento calibrar si la distància entre les seves torrasses i les de la Sagrada Família permeten una bona cursa voladora, però en girar el carrer Rosselló la frondositat dels arbres no em deixa veure ni tan sols una grua de la basílica.

Desisteixo de la meva curiositat i giro el carrer Girona, on una munió de nens xerraires fan cua a la porta dels **Cinemes Girona**. Una dona gran, menuda, de trets asiàtics, se'ls mira encuriosida aturada a un lateral de la vorera i jo, alhora, miro el quadre sencer, i penso en la sort que té tota aquesta colla per estar un dilluns, de bon matí, a punt d'entrar a veure una bona pel·lícula.

Travesso Còrsega i l'estretor del carrer Milà i Fontanals m'anuncia que entro en el barri de Gràcia. Admiro com la façana de color teula de l'edifici d'**oficines Fabrick** saluda presumida als veïns.

Giro el carrer Santa Eulàlia i entro al portal nº 5, acotxada per una delicada música de jazz que m'acarona. Pujo fins el primer pis i obro la porta del despatx, on l'equip em rep sense entendre per què somric tant. De fet, només són les 9 i vint del matí, d'un dilluns de novembre de cel de plom.

